KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 6.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, den 15. Marts 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindesundhed og Kvindesag.

Af

Sofie Horten.

Hvorfor vil De os stakkels Kvinder saa stærkt til Livs, kære Hr. Staal? Jeg er næsten til Sinds at sige med Antonius: »Vi haver jo intet Ondt bedrevet«. Læg vel Mærke til, jeg siger *Kvinder*, ikke *Damer*; thi vel bruger *De* begge Benævnelser, men uden at gøre Forskel paa dem; i Deres Tanke existerer ingen Forskel, for Dem er det Hip som Hap, og det maa jeg dog, før vi gaar videre, i al Beskedenhed sige Dem er en stor Vildfarelse. Kvinden kan saare vel være Dame, men Damen, ɔ: Modedamen, beder Vorherre bevare sig for at være Kvinde, ved hvilken Benævnelse hun altid forstaar den saakaldte Fremskridtskvinde, og De, bedste Herre, tager uden videre Damen og slaar Kvinden paa Øret med.

Ja, det tror De maaske ikke, men jeg skal ret snart bevise Dem det.

Sig mig, hvad Vej gaar De, naar De i Deres bekvemme og varme Dragt kommer hjem fra den Sport, De er saa lykkelig daglig, eller næsten daglig, at kunne øve? De skulde da vel aldrig lægge Vejen om ad Strøget og gaa et lille Trip ned ad Østergade, for der at møde de Modedukker, som De beskriver saa drastisk med de Ord: »Og saa ser han Damernes bedrøvelige Kolonner komme dragende, blege, sygelige, vanskabte af deres Dragt,« —? De kan bestemt ikke nægte det, og desværre for mit Køn maa jeg give Dem Ret i, at en indsnøret Modedukke, udpyntet i Sæsonens Narredragt, er et alt andet end fornøjeligt Syn, men for hvis Skyld snører hun sin Lever midt over, for hvis Skyld bærer hun Tornyre og alle de andre Modens Galskaber, om ikke for Mandens Skyld? den Mand, som tiljubler hende Bifald og elsker disse Raffinements; og sig mig: er de smaa velfriserede *Modeherrer*, som ikke for alt i Verden vilde gaa op ad Østergade med en Hat fra i Fjor, et Par Benklæder, der er nogle Tommer videre eller snævrere end Moden foreskriver, med en kort Overfrakke, hvis de lange er moderne, eller kunde tænke sig at gaa til en Middag med en Kjole, der ikke i det mindste er moderniseret for Sæsonen, er de ikke næsten værre end Damerne? og er det dem, vi tænker paa, naar vi taler om Manden, den energiske, viljestærke Mand, der bærer vort Fædrelands Skæbne paa sine kraftige unge Skuldre, den Mand, til hvem Kvinden sætter sit Haab, fordi hans Retfærdighedssans i Tidens Fylde vil anvise hende den Plads, der tilkommer hende?

De svarer naturligvis et indigneret Nej og ryster paa Deres vise Hoved af Undseelse over, at jeg kan være saa enfoldig blot at spørge om noget saa taabeligt, men — er Modedamen da den Kvinde, for hvem det er gaaet op, at der gives noget højere i Livet end Pjat og Fjas? den Kvinde, der har følt Arbejdets Velsignelse og en uudslukkelig Tørst efter Kundskab og Viden? den Kvinde, der som sit Maal sætter det, at ville være Mandens jævnbyrdige, selv som hans Medhjælp, som har faaet Øjnene op for Tidens Raaddenskab, lever med i Livets stærke Bølgegang og ikke viger tilbage for Kampen for Brødet, om det saa maa